

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: P. S.
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2019 č. j. 94/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), ze dne 27. 1. 2016, č. j. MHMP 151459/2016 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), tak, že podané námitky jako neodůvodněné zamítl a provedený záznam 12 bodů potvrdil.
2. Pokud jde o procesní průběh věci, ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal dne 31. 7. 2015, sp. zn. S-MHMP-DSC 1365869/2015, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce na toto oznámení reagoval dne 7. 8. 2015 podáním blíže neodůvodněných námitek proti provedenému záznamu bodů. Po přerušení řízení o těchto námitkách z důvodu, že ve věci jednoho z pokutových bloků (pokuta ze dne 28. 7. 2015) byl žalobcem podán podnět k přezkumnému řízení, k jehož zahájení však příslušný orgán policie neshledal důvod, správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že bude v řízení pokračovat, načež vydal prvostupňové rozhodnutí. Na základě jednotlivých oznámení o uložení pokuty obsažených ve správním spise totiž dospěl k závěru, že žalobci byly za oznámené přestupky odpovídající počty bodů zaznamenány zcela oprávněně.
3. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil blanketním odvoláním, v jehož doplnění namítal jednak formální nedostatky prvostupňového rozhodnutí a dále skutečnost, že samotné oznámení policie o uložení pokuty nemůže být bez vyžádání primárních dokladů (pokutových bloků) dostatečným podkladem pro záznam bodů. K tomu obecně doplnil, že pokutové bloky musí být řádně vyplněny uvedením jména, popisem přestupkového jednání, vč. místa a způsobu jeho spáchání, razítkem orgánu a podpisem přestupce.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh správního řízení a k věci samé zdůraznil, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení byla dostatečnými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, neboť ta obsahují všechny požadované údaje o přestupci i přestupkovém jednání. Nebylo přitom povinností správního orgánu I. stupně vyžádat si kopie pokutových bloků, neboť žalobce nespecifikoval žádnou pochybnost týkající se spáchání předmětných přestupků. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí netrpí ani žádnými formálními vadami a je zcela zákonné.

II. Obsah žaloby

5. V podané žalobě žalobce předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to

z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti namítal porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

6. Dle žalobce pak nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce k podané žalobě příkladmo přiložil pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí), a to konkrétně blok série HG/2014 - číslo bloku G1498901 a blok série GF/2013 - číslo bloku F0832677, které dle jeho názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobce naopak byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Žalobce také považoval za nesprávnou

argumentaci žalovaného, že by žalobce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a stvrdil správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobce) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva.

7. Žalobce dále ilustrativně vyjmenoval případy, kdy dle jeho názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: např. pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, např. v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti. Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno a aby bylo možné na jeho základě vůbec evidovat body.
8. Dále pak žalobce shodně ke všem pokutovým blokům namítal, že v jednotlivých případech nebyla přesně zachycena osoba přestupce, údaje jsou nečitelné či scházejí, další údaje pak nejsou uvedeny přezkoumatelným způsobem. Žalobce tedy zpochybňoval způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče (zde žalobce), neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobce tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, kdy tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k novému projednání a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že obstarané podklady byly zcela dostatečné a žalobci se je nepodařilo nijak zpochybnit. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce uplatňuje typizované námítky, které zcela šablonovitě užívá jeho zástupce, jak je žalovanému známo z jeho činnosti. Žalovaný dále zdůraznil, že není vázán právním názorem podřízeného krajského úřadu a poukázal na to, že vzhledem k judikatuře správních soudů se s postupem času správní praxe změnila. Zopakoval přitom, že s ohledem k absenci

pochybností nebylo povinností správních orgánů vyžádat si vedle oznámení o uložení pokuty i samotné pokutové bloky.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání (jejich souhlas byl presumován) a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (ve věci bylo možné vycházet jen z podkladů obsažených ve správním spise), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
11. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).
12. Soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek. Jinými slovy, správní orgán v námitkovém řízení „*zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44).
49. Poměrně komplexně shrnul dosavadní rozsáhlé judikatorní závěry druhý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 As 129/2018 - 45, když odkázal na to, že kasační soud „[v] rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, k hlediskům soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů konstatoval, že „je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedení bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojít proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné

podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). ... Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen oprávněnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“

50. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále shrnul i judikaturu týkající se významu oznámení policie o přestupku a nutnosti vyžádat si originály pokutových bloků. Odkázal zde na svůj rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS, dle kterého „oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán.“ Jedním dechem však připomenul i navazující judikaturu a připomněl, že „(v) rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j.

1 As 1/2015 - 33, konstatoval, že „správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.““

51. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, či ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 As 67/2013 - 16, v nichž dovodil, že pokud oznámení o přestupku samo o sobě žádné nedostatky neobsahovalo a pochybnosti nevzbuzovalo, není nutné pokutové bloky vyžadovat (v těchto případech již byly pokutové bloky skartovány). Nejvyšší správní soud zde zdůraznil, že je na žalobci, aby tvrdil, že se přestupku nedopustil, a to kvalifikovaným způsobem, jenž by zapříčinil potřebu dalšího dokazování nad rámec oznámení o přestupku, nebo by samo oznámení muselo být obsahově nedostatečné. Tyto judikatorní závěry pak Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 - 23, podle kterého platí: „1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok ... 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí

pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.“

52. Za této situace přitom nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť o způsobilosti jednotlivých oznámení o přestupku jakožto podkladů si učinily vlastní úsudek. Soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Žalovaný rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že povinnost vyžádat si pokutové bloky vzniká až v případě konkrétních pochybností týkajících se spáchání jednotlivých přestupků.
53. Otázka, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení přestupku i originály pokutových bloků, byla později předložena i rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 37, odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout s tím, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře nedospěl k obecnějším závěrům, které by byly v tomto ohledu v rozporu. Rozšířený senát pak jednoznačně uvedl, že v žádném z dotčených rozsudků **„není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jedině na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.“** (pozn. podtržení doplněno). Jinými slovy řečeno, z citovaného usnesení rozšířeného senátu je zřejmé, že nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a povaze tomu odpovídajících námitek. Rozšíření senát dále dodal, že předkládajícímu šestému senátu nic nebrání ani ve vyslovení obecného závěru, že námitky uplatňované *paušálně, typizovaně, šablonovitě a bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti* mohou být hodnoceny jako nevěrohodné.
54. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně a ani v odvolání nevznesl konkrétní námitky proti jednotlivým záznamům bodů a příslušným oznámením o přestupku. V odvolání brojlil proti formálním nedostatkům prvostupňového rozhodnutí a předestřel obecné úvahy, co musí řádný podklad (pokutové bloky) obsahovat. Jedinou konkrétní skutečností tak ve správním řízení byla informace o podání podnětu k přezkumnému řízení ve věci uložení pokuty ve výši 200 Kč na základě pokutového bloku série GE/2014 E226170 ze dne 28. 7. 2015, u kterého však orgán policie posléze neshledal důvod ke zrušení pokuty. Za této situace podle soudu správní orgány nepochybily, když ve svých závěrech o správnosti záznamů bodů vycházely „jen“ z oznámení o přestupku a nevyžádaly si rovněž originály pokutových bloků.
55. Proti nedostatkům jednotlivých pokutových bloků brojí žalobce až nyní ve své žalobě, opět tak ale činí zcela paušalizujícím a šablonovitým způsobem.
56. Soud však nejprve k jeho obecným argumentům, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukazuje zejména na

obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání, a to i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobce vydané k jím spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky nesouvisející s nyní projednávaným případem. Soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, či např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78).

57. Rovněž v námitkách proti jednotlivým oznámením o přestupcích v nyní projednávané věci žalobce setrval u zcela unifikované a paušální argumentace užívané zástupcem žalobce i v jiných případech. V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31).
58. Všem pokutovým blokům žalobce vytyká společně a zcela paušálně absenci údajů o osobě přestupce, neboť tyto údaje jsou nečitelné či scházejí. Přezkoumatelným způsobem není dle něj uvedena doba a místo spáchání přestupku – z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata. Dle žalobce rovněž nebylo možné určit údaj o právní kvalifikaci, z níž nevyplývá jednoznačné určení konkrétního bodu či písmene daného ustanovení. Zřetelně nebyla uvedena ani výše uložené sankce ani místo vydání pokutovaného bloku, resp. údaje o oprávněné osobě. Z předmětných rozhodnutí (pokutových bloků) nejsou podle žalobce zřetelná ani data jejich vyhotovení, stejně jako podpis přestupce, který prokazuje souhlas s projednáním věci v blokovém řízení.
59. Soud k této argumentaci především podotýká, že žalobce jím zpochybněné pokutové bloky, které měl s ohledem na povahu vznesených námitek nepochybně k dispozici, soudu vůbec nepředložil, přestože mu bylo jasné, že tyto se ve správním spise nenacházejí. Namísto toho předložil zcela jiné a s věcí nesouvisející pokutové bloky (viz výše). Z toho je zjevné, že žalobce své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu způsobilosti pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů. Věrohodnost a relevanci těchto námitek ostatně snižuje i ta skutečnost, že je žalobce vznáší až ve své žalobě, nadto tak činí bez jakékoliv individualizace ve vztahu k obsahu jednotlivých pokutových bloků. Mnohé z žalobcem vytykaných vad by navíc nemohly být ve vztahu k posuzování správnosti záznamu bodů vůbec podstatné – v tomto směru představuje základní náležitosti podkladu jen údaj o osobě přestupce, skutkové podstatě přestupku (popisu skutku) a datum nabytí právní moci, popř. datum vydání pokutového bloku.

60. Vzhledem k tomu tak ani soudu nevyvstaly důvodné pochybnosti, které by jej vedly k závěru, že nepostačuje vycházet z oznámení o přestupku obsažených ve správním spise a že je tedy namístě si pokutové bloky vyžádat. Jak totiž soud ověřil ze spisového materiálu, ten obsahuje celkem 10 oznámení o přestupku ze dne 29. 7. 2015, 16. 9. 2014, 9. 10. 2013, 29. 7. 2013, 23. 12. 2011, 22. 8. 2011, 24. 5. 2010, 14. 4. 2009, 8. 8. 2008 a 21. 8. 2007. Tato oznámení a jejich obsah odpovídají závěrům a důvodům prvostupňového rozhodnutí, na které soud v tomto směru pro stručnost odkazuje. Soud rovněž v obecné rovině ověřil, že samotná oznámení obsahují zcela jasné a srozumitelné označení přestupce. Oznámení obsahují též vymezení doby a místa spáchání jednotlivých přestupků, stejně jako popis způsobu jejich spáchání, jež *prima facie* nevyvolávají pochybnosti o přezkoumatelnosti takového vymezení. Z oznámení jsou rovněž zřejmé údaje o právní kvalifikaci, jakož i přesné označení pokutových bloků a výše uložených sankcí.
61. K jednotlivým údajům v těchto oznámeních, jež ani nebyly žalobcem konkrétně zpochybněny, pak soud dále odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, v němž se uvádí, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.
62. Soud tak shrnuje a uzavírá, že předmětná oznámení představují zcela způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce) s tím, že počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání. Oznámení a v něm obsažené údaje se žalobci nepodařilo věrohodným způsobem zpochybnit.
63. Konečně k námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v případě všech přestupků také uloženou pokutu na místě zaplatil. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.

V. Závěr a náklady řízení

64. Městský soud v Praze tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. května 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu